

Eerste gesprekken liepen niet altijd even vlot. Dat was zelfs na al die jaren nog zo. Maar van zodra ze Koen Heylen in haar wachtkamer zag zitten, kreeg Sam het onbehaaglijke gevoel dat dit weleens een heel moeilijke bevalling zou kunnen worden. Hij zat onderuitgezakt op een van de ongemakkelijke designstoelen die ze in een opwelling had gekocht toen ze net alleen woonde en die ze al na een paar weken naar haar wachtzaal had verbannen. Hij staarde naar de muur. Zijn zwarte haren waren in een slordige staart gebonden. Hij droeg een T-shirt van een metalband. Ze kon de naam niet lezen, maar het logo kwam haar op een vreemde manier bekend voor. De jongen veerde op toen hij haar zag.

Ze wierp hem haar warmste glimlach toe. 'Dag Koen. Ik mag toch Koen zeggen?'

Hij haalde zijn schouders op.

'Ik ben Sam. Kom maar mee.'

Ze gebaarde hem te gaan zitten in een van de kuipzetels in haar praktijkruimte die er een pak minder mooi uitzagen dan haar wachtkamermeubelen, maar die tenminste niet aanvoelden alsof je billen gekneld zaten in een wildklem.

Koen zat om zich heen te kijken als een bang hert in vol jachtseizoen. Het was een blik die Sam wel vaker zag bij nieuwe patiënten.

'Is dit de eerste keer dat je naar een psycholoog gaat?'

Koen knikte.

'Voelt het wat vreemd aan, zo met een vreemde praten?'

Koen knikte.

'Het is knap dat je dit doet, Koen. Er is geen reden om je te schamen. Heel wat mensen zoeken hulp, zeker als ze iemand verloren hebben.'

Koen knikte.

Sam begon te vrezen dat ze het daarmee zou moeten doen. 'Goed. Vertel eens.'

'Wat moet ik vertellen?'

'Wat je maar wil. Waarom je hier bent, bijvoorbeeld.'

Hij keek haar verbaasd aan. 'In de hoop dat jij me kan helpen.'

Ze wachtte nog even af of hij verder zou gaan, maar hij keek haar zwijgend aan. Elke vezel in zijn lichaam leek gespannen. Haar blik dwaalde af naar zijn T-shirt. Waarom kwam het haar zo bekend voor? En waarom kreeg ze daar zo'n vreemd gevoel bij?

'Je hebt iemand verloren.'

Hij richtte zijn ogen op de houten vloer. 'Mijn broertje.'

Er viel weer een lange stilte. Sam liet haar patiënten altijd rustig, op eigen tempo, hun verhaal doen. Ze had geleerd om te gaan met lange, ongemakkelijke stiltes. Toen hij na een paar minuten nog niets gezegd had, gaf ze het op. 'Hoe oud was hij?'

'Zeven.'

'Dat is jong. Waaraan is hij gestorven?'

'Ik heb hem vermoord.'

'Waarom zeg je dat?'

Hij keek haar plots recht aan, met een emotioneel gezicht. 'Omdat het zo is.'

Sam had al gekkere dingen gehoord. Waarschijnlijk had de jongen op zijn broertje moeten

babysitten en had hij daar geen zin in gehad, waarop het kind op een ongelukkige manier was gestorven. Ze had eens een patiënte gehad van zestien wier jongere zusje was overleden na het drinken van een fles allesreiniger. Het zou haar vast veel moeite kosten om het schuldgevoel uit zijn hoofd te praten. 'Hoe heb je hem vermoord?' vroeg ze op neutrale toon.

Hij richtte zijn blik weer op de parketvloer, die nog geen twee jaar oud was maar zodanig bewerkt dat hij er authentiek uitzag. 'Met een mes.'

Hij had het gemompeld, nauwelijks verstaanbaar. Even twijfelde Sam of ze het wel goed had verstaan. Ze staaarde hem aan. Ze wist dat dit geen professionele houding was, maar ze kon het niet helpen. Dat T-shirt. Die witte letters.

MARDUK.

Plots wist ze het, waar ze dit T-shirt eerder gezien had. Ze stond met een ruk op.

De jongen keek met grote ogen naar haar op. 'Je denkt dat ik een monster ben.'

'Ik moet even naar het toilet.' Ze liep op onvaste benen naar de deur. 'Ik ben zo terug, niet weggaan.'

Ze leunde tegen de koude deur van het toilet en probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen. Marduk. Dat ze dat vergeten was. Zestien was ze geweest en ze droeg een kleedje dat te dun was voor de koude zomernacht. Stef was bij haar. Hij keek haar met een glimlach aan, stak zijn hand naar haar uit. 'Hier komt helemaal niemand 's nachts. Zeker niet in de duinen.'

Zijn vingers haakten zich in de hare en even had Sam het gevoel dat ze zweefde. Toen stootte ze haar voet tegen een steen. 'Gatver.'

'Doe toch eens wat relaxed, meid.'

Ze kon zijn witte tanden in het donker zien schitteren. Lachte hij haar uit? Sam concentreerde zich op de grond, terwijl ze achter Stef aan holde. Schelpen kraakten onder de zolen van hun schoenen.

Golven klotsten onzichtbaar in het donker. Wanneer ze 's avonds in het donker over het strand liep, werd Sam zich bewust van de uitgestrektheid van de zee. Die natuurkracht die, gedreven door de maan, werelden vormgaf. Die leven schonk en weer afnam - als ze daar zin in had. Even wilde ze haar gedachten met Stef delen, maar ze besepte dat dat geen goed idee was. Jongens hielden niet van slimme meisjes.

Ze waren bijna bij de duinen waar hij haar – daar was ze zeker van – zou kussen, toen haar blik bleef rusten op een vreemde, donkere plek een twintigtal meter verderop. Sam bleef staan. Stef liet haar hand los en volgde haar blik. 'Wat is er?'

'Daar ligt iets.'

Ze wachtte zijn reactie niet af. Met een bonkend hart stapte ze op het donkere hoopje toe. Met elke stap groeide haar angstig vermoeden. Ze hapte naar adem toen ze een hand zag. Het was een jongen, misschien maar enkele jaren ouder dan zij. Zijn lichaam lag in een vreemde, onnatuurlijke houding. Zijn gezicht was bleek en had een blauwe schijn. Zijn ogen waren wijd open.

Ze knielde neer naast het lichaam. De jongen droeg een zwarte broek, legerlaarzen en een

T-shirt met witte letters en een omgekeerd kruis. Ze probeerde de tekst te ontcijferen.

MARDUH stond er - of was het MARDUK?

‘Shit!’ klonk het achter haar. Sam was even helemaal vergeten dat Stef erbij was. ‘Is hij-’

Ze antwoordde niet, maar bestudeerde het gezicht van de jongen. Volgde zijn verstarde blik, die ergens tussen strand en horizon was blijven hangen. Ze vroeg zich af wat het laatste was dat hij gezien had.

Stef trok haar ruw aan haar arm overeind. ‘Kom, we moeten hier weg. We vragen Mike om de politie te bellen.’

Mike was de joviale cafébaas van de kroeg waar ze nog geen kwartier geleden naar buiten waren geglipt. Het leek nu een eeuwigheid geleden.

‘Wacht.’ Sam keerde op haar stappen terug. Ze haalde diep adem en sloot met een snelle beweging de oogleden van de dode jongen.

Stef stond haar op te wachten. Nooit zou ze de blik in zijn ogen vergeten. ‘Je bent een rare.’ Sinds die dag had hij haar nooit meer aangekeken.

De deur naar haar wachtkamer ging piepend open. Sam haalde een paar keer diep adem. De jongen was al naar buiten gelopen. Ze liep hem op straat achterna. Hij kromp in elkaar toen ze haar hand op zijn schouder legde. ‘Sorry, ik was gewoon wat misselijk.’

Ze negeerde de twijfel in zijn ogen en leidde hem onder zachte drang weer naar haar praktijkruimte.

Het was een ongeluk geweest. Koen had zijn zakmes laten slingeren en zijn jongere broertje had het leuk speelgoed gevonden. Koen had nog een ziekenwagen gebeld, maar ze hadden hem niet meer weten redden. Het was nu een half jaar geleden en hij had er tot nog toe met niemand over gepraat. Maar via via had hij gehoord dat zij heel goed was, dat ze mensen hielp, hen écht hielp. Koen leek zichtbaar opgelucht nadat het verhaal er hakkend en met lange pauzes was uitgekomen, en Sam geloofde hem toen hij haar verzekerde dat hij de week erop zou terugkomen.

‘Donderdag, 10u30,’ herhaalde ze voor de derde keer toen ze aan de deur stonden. Ze had niet meer naar zijn T-shirt gekeken.

De volgende patiënt zat haar al op te wachten. Sam dwong haar gezicht in een glimlach.

Die avond duurde het een hele poos voor ze haar ogen sloot. Sam zonk weg in een onrustige slaap vol vage dromen over roerloze jongens op het strand. Ze werd wakker met tranen in de ogen en de smaak van zout op haar lippen.